

Arrest

nr. 98 782 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 25 september 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING :

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Betrokkenes verblijfsrecht werd ingetrokken bij beslissing van 23.08.2012.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 04.01.2012 (ref AR 11/2052/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan [C.C.S.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde.

x In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

x Zich aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en

x een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene heeft gefraudeerd om het verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen. Haar verblijfsrecht werd ingetrokken. Er kan gevreesd worden dat mevrouw niet vrijwillig gevolg zal geven aan haar bevel om het grondgebied te verlaten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplichten de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het

motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers allereerst verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoekster zich langer in het Rijk bevindt dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Hierbij wordt verwezen naar een beslissing van dezelfde dag tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en geduid dat de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan zij het recht op vestiging verkreeg tot gevolg heeft dat alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten vervallen. Een tweede motief is gesteund op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Ook hier wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 4 januari 2012 waarbij verzoeksters eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk. Er dient te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Door te verwijzen naar rechtsleer wanneer een motivering van een administratieve beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd of op algemene wijze te stellen dat de motivering niet degelijk zou zijn, toont verzoekster in huidig voorliggende zaak niet met concrete argumenten aan dat geen pertinente en draagkrachtige motivering ten grondslag ligt van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.1.2.2. Verzoekster betoogt verder dat de beslissing “*kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten*” berust, dat verweerder tot zijn beslissing is gekomen op basis van een “*niet-correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden*” en dat de beslissing werd genomen “*zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben*”. Dit onderdeel van het middel dient dan ook te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt evenwel op dat het aan verzoekster toekomt om de door haar ingeroepen middelen te onderbouwen aan de hand van een concrete uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze middelen zou schenden. *In casu* beperkt verzoekster zich tot een algemene argumentatie zonder dat concreet wordt toegelicht op welk punt de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet correct zouden zijn of de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding, om welke reden verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen of op welk punt de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Ook licht zij op geen enkele wijze haar standpunt toe dat de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze zou zijn genomen. Zij stelt nog dat uit de motivering niet kan worden afgeleid of verweerder “*het bovenvermelde*” zelf heeft onderzocht, doch uit de voorgaande uiteenzetting van dit middel blijkt niet waarop zij doelt met dit betoog.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster mogelijk niet akkoord gaat met het gegeven dat zij een schijnhuwelijk zou hebben afgesloten doch dat zij, zoals zij ook bevestigt ter terechtzitting, niet betwist dat haar eerder aangegane huwelijk met een Belg – op grond waarvan zij een verblijfsrecht in België verwierf – door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis van 4 januari 2012 werd nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. De nietigverklaring van dit huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Verzoekster kan zich derhalve niet langer beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk zijn toegekend (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoeksters verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had haar eerdere huwelijk met een Belg nooit plaatsgevonden. Hieruit volgt dat het vestigingsrecht dat aan verzoekster werd verleend naar aanleiding van dit huwelijk als niet bestaande dient te worden beschouwd. Verzoekster kan ook in geen geval voorhouden als zou verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing had moeten overgaan tot een eigen onderzoek of het afgesloten huwelijk op grond waarvan zij haar recht op vestiging verkreeg een schijnhuwelijk betrof en/of verzoekster enig bedrog ten laste kan worden gelegd. Verweerder kon op dit punt immers volstaan met een verwijzing naar het betreffende vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Indien verzoekster niet akkoord was met dit vonnis, stond het haar ook vrij om dit vonnis in rechte aan te vechten voor de bevoegde beroepsinstantie. Er blijkt evenwel niet dat zij dit heeft gedaan.

Op grond van de uiteenzetting van het middel kan de Raad geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel vaststellen.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Verzoekster lijkt verder nog een schending van het evenredigheidsbeginsel te willen aanvoeren nu zij stelt dat de bestreden beslissing onevenredig is en verweerder geen enkele afweging van belangen heeft gemaakt.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Dit beginsel hangt zeer nauw samen met het redelijkheidsbeginsel. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Er blijkt dan ook niet welk belang zij heeft bij haar stelling dat verweerder geen enkele afweging van belangen heeft gemaakt. Er dient ook te worden benadrukt dat verzoekster zich niet kan beroepen op bepaalde belangen die zouden voortkomen uit een situatie die zij zelf door middel van bedrog in de hand heeft gewerkt.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

"[...] In casu is verzoekster de moeder van twee zonen die reeds sedert 2003 woonachtig zijn te België (stukken 17 en 20). Er is dus alleszins sprake van een gezinsband. De foto's van de vele familiefeesten staven dit gegeven (stuk 16).

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze haar beslissing zou voorbereiden dan zou men minstens onderzoek voeren alvorens een beslissing te nemen.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zij is immers sinds haar huwelijk met Dhr. [C.C.S.] woonachtig te België. Er rest haar geen enkele familie meer in China. Haar kinderen en kleinkind zijn woonachtig te België en hebben hier hun belangen (stukken 10 tot en met 21).

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelf niet eens terugkeren naar haar land van herkomst, daar zij woonachtig is te België. Zij is onafgebroken tewerkgesteld bij een Belgische firma sedert 17 juli 2004 en is thans volledig ingeburgerd (stukken 3 tot en met 9 en stuk 15). Hier bevindt zich dan ook het centrum van haar belangen, laat staan dat haar zonen zomaar naar China zouden kunnen verhuizen. Zij hebben hun volledig familiaal en sociaal leven in België uitgebouwd (stukken 10 tot en met 15).

Dhr. [L. C], de oudste zoon van verzoeker - verklaart het volgende:

"Mama is een lieve, vriendelijke en goedhartige moeder. Tegelijkertijd is ze ook een behulpzame buurvrouw en vriendin. Ze is meer dan 9 jaar in België, voor ons en voor mijn broer en zijn vriendin is ze een onmisbaar moeder of vriendin.

Ze bleef al een lange tijd in België. In die tijd heeft ze altijd gewerkt om onze leven te onderhouden. Ze heeft nooit een cent uitkering gevraagd van de staat. Mijn moeder is al gewend aan Belgische samenleving en ze houdt van België. Als de overheid nu dat mama wie meer dan 9 jaar China verlaat nog terugsteert, kan ze zich heel moeilijk weer aanpassen aan Chinese omgeving en samenleving. Bovendien heeft ze daar geen familie meer. Deze terugsturing komt trouwens niet overeen met de Europese mensenrechten." (stuk 10)

De jongere zoon van verzoekster, Dhr. [L. Y.] bevestigt dit:

"Ik ben de kleinere zoon van [L. S.]. Ik heet [L. Y.], wonend te Brussel. We wonen bijna 10 jaar in België en we zijn al gewend aan om in hier te leven. Mijn mama is nu ouder, in China hebben we ook geen families meer. Ik ben bezorgd als dat ze terugkeert naar China en dat er niemand haar kan zorgen. We zijn nu gans familie hier, willen niet dat ze terug naar China gaan. Ik hoop dat u ons kan begrijpen." (stuk 11)

Indien verzoekster dient terug te keren naar China dan kan zij haar gezinsleven niet beleven aangezien haar zonen niet mee zouden kunnen meegaan. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM. Verzoekster heeft een zeer ruime sociale kring, niet enkel in Antwerpen, doch ook te Brussel. Mevr. [M. Y.] en [J.] verklaren het volgende:

"Ik heet [M. Y.], wonend te Brussel. Ik heb mevrouw [L. S.] leren kennen in vzw Pujian Vereniging. Deze persoon is eerlijk, goedhartig en hardwerkend. Ik hoop dat u hierbij haar wilt ondersteunen en helpen." (stuk 12)

"Ik heet [M. J.], wonend te Brussel. Ik ken mevrouw [L. S.] al 6 jaar. Mevrouw is zuinig, goedhartig en hardwerkend. Ik hoop dat u hierbij haar ondersteunt en helpt." (stuk 14)

Mevr. [W. S.] onderschrijft dit gegeven:

"Ik heet [W. S.], wonend te Brussel. Ik ken [L. S.] al meer dan 8 jaar. Ze is een enthousiaste en goedhartige persoon. En ze werkt heel hard. Ik hoop dat ze hier verder mogen blijven. Ik hoop dat U hierbij haar wilt ondersteunen en helpen." (stuk 13)

Buren stellen zich tevens garant voor de oprechtheid van verzoekster:

"Mijn buurvrouw is een lieve dame [L. S. Y.] Wij willen dat onze buurvrouw hier moet blijven, we willen dat ze niet weg moet want ze zijn mensen zoals jullie." (stuk 8)

"Hierbij verklaar ik dat mijn bovenbuurvrouw [L. S. Y.] al jaren hier woont en dat al die jaren zij een vriendelijke en behulpzame vrouw is." (stuk 9)

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is dan ook reëel. [...]"

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.2.3. *In casu* refereert verzoekster allereerst naar de band die ze heeft met haar twee meerderjarige zonen en haar kleinkind in België, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekster steunt haar gezinsband met haar twee zonen op het gegeven dat deze sedert 2003 tevens woonachtig zijn in België en foto's van "*de vele familiefeesten*". Zij brengt evenwel geen elementen aan die wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Op basis van de door verzoekster aangebrachte stukken blijkt verder ook dat een van haar zonen ondertussen een eigen gezin heeft gesticht en dat beide zonen niet meer woonachtig zijn bij verzoekster. Verzoekster geeft ook niet aan dat zij op een of andere wijze, bijvoorbeeld financieel, is aangewezen op haar zonen. Er blijkt verder ook geen bijzondere afhankelijkheidsband, anders dan de gewone affectieve banden, tussen verzoekster en haar kleindochter.

Verzoekster toont aldus niet aan dat er sprake is van een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8, eerste lid van het EVRM.

2.2.2.4. Verzoekster beroept zich verder op een privéleven in België in de zin dat zij hier is ingeburgerd, sinds 2004 is tewerkgesteld bij een Belgische firma en hier haar centrum van belangen heeft. Tevens wijst zij op de lange duur van haar verblijf in België en haar duurzame lokale verankering. Ook hier verwijst zij verder naar de aanwezigheid van haar zonen en kleinkind in België.

De Raad van State heeft reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620).

2.2.2.5. De Raad stelt verder vast dat zelfs indien dient te worden aangenomen dat verzoekster zal worden gescheiden van haar zonen in België en een in België opgebouwd privé- en/of familieleven dient achter te laten, geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld. Verzoekster kan immers niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat geen correcte belangenafweging zou zijn doorgevoerd tussen haar belang op eerbiediging van haar privé- en familieleven en het algemeen belang.

De Raad wijst er in dit verband op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM weerhouden zal worden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat *in casu* dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld.

Verzoekster verkreeg haar recht op vestiging op grond van haar eerder aangegane huwelijk met een Belgische onderdaan, dat door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Haar verblijfsrecht is derhalve slechts ontstaan door bedrog. Verzoekster kan ook niet in redelijkheid aan verweerder de schade of het nadeel toerekenen op het vlak van haar privé- en/of gezinsleven dat zij zal ondervinden indien zij België dient te verlaten, nu zij er zelf voor opteerde door middel van een schijnhuwelijk en met bedrog een recht op vestiging in België te verkrijgen. Verzoekster wist, of diende te weten, dat haar '*recht op vestiging*' in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. Het recht op vestiging dat verzoekster verwierf in België en het nadeel dat zij thans inroept dat voortkomt uit de duur van haar verblijf in België, de tewerkstelling en de inburgering die hierop volgde en de relatie die zij in België onderhield met haar zonen vloeiden in wezen allen voort uit het door verzoekster gepleegde bedrog. Rekening houdend met het feit dat verzoekster meer dan dertig jaar in China heeft doorgebracht, kan ook niet worden vastgesteld dat zij niet zal kunnen voorzien in haar levensonderhoud in haar herkomstland. Zij betoogt ook slechts op zeer algemene wijze dat zij geen enkele familie meer zou hebben in China, zonder dat dienaangaande concrete stukken of gegevens voorliggen. In dit verband kan daarenboven ook worden opgemerkt dat haar huidige echtgenoot die eveneens van Chinese nationaliteit is, eveneens het Belgische grondgebied dient te verlaten. In zoverre verzoekster stelt dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van haar relatie met haar zonen in China, wijst de Raad op het gegeven dat, buiten de gewone affectieve banden, geen bijzondere afhankelijkheidsband blijkt tussen verzoekster en haar zonen en haar kleinkind en dat haar zonen en haar kleindochter, of haar overige vrienden en kennissen in België, haar steeds kunnen opzoeken in haar herkomstland. Er blijkt dan ook geenszins dat er sprake zal zijn van een verbreking van de gezinsband.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeksters derde middel luidt als volgt:

"Verwerende partij meent dat het verblijfsrecht van verzoekster verkregen zou zijn op basis van fraude. Het betreft echter geenszins waarheid dat zij een schijnhuwelijk zou hebben aangegaan teneinde een verblijfsrecht te bekomen.

Verzoekster is in het huwelijk getreden met de Belgische onderdaan [C. C. S.] op 22 augustus 2002. Zij zijn evenwel gescheiden door onderlinge toestemming. De Rechtbank van Eerste Aanleg, derde B Kamer, te Antwerpen heeft de echtscheiding uitgesproken op 25 september 2006 (stuk 22).

Vele jaren nadien meent evenwel de Procureur des Konings te Antwerpen dat er mogelijk sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. In maart 2011 zijn deze ex- echtgenoten gedagvaard voor de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Het komt dan ook niet serieus voor dat verzoekster en Dhr. [C. C. S] gedurende meer dan vier jaar gehuwd zouden zijn louter om verblijfsrechtelijke motieven. Beiden hebben immers wel degelijk een duurzame levensgemeenschap onderhouden. Bovendien hebben de zonen van verzoekster deel uitgemaakt van het gezinsleven. Zij zijn reeds sedert 2003 woonachtig te België.

Er is aldus geen sprake van een vermeend schijnhuwelijk. De Procureur des Konings loopt zelfs een aantal jaren achter de feiten aan daar het huwelijk tussen verzoekster en Dhr. [C.C.S] in 2006 reeds was ontbonden (stuk 23).

De uitgebreide vriendenkring van verzoekster bevestigt dat zij een eerlijk persoon is en dat zij geenszins enige kwade trouw ten toon zal hebben gesteld (stukken 12 tot en met 14)."

2.3.2. In de mate dat verzoekster met haar derde middel aangeeft dat zij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing, dient te worden aangenomen dat zij de schending inroept van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist dat zij een schijnhuwelijk zou hebben aangegaan en bij uitbreiding dat haar verblijfsrecht werd verkregen op basis van bedrog. Zoals zij bevestigt ter terechtzitting betwist verzoekster evenwel niet dat haar eerder aangegane huwelijk met een Belg – op grond waarvan zij een verblijfsrecht in België verwierf – door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis van 4

januari 2012 werd nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. Haar kritiek lijkt aldus eerder te zijn gericht tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 4 januari 2012. De Raad kan in dit verband enkel opmerken dat hij niet de rechtsmacht heeft zich hierover uit te spreken en dat indien verzoekster niet akkoord ging met het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het haar vrij stond om hiertegen een beroep bij de bevoegde rechtsinstantie in stellen. Er blijkt evenwel niet dat zij dit heeft gedaan. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder op dit punt – ter staving van het door verzoekster gepleegde bedrog – kon volstaan met een verwijzing naar het betreffende vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Verzoekster weerlegt verder ook niet de stelling van verweerder dat verzoekster haar verblijfsrecht ontleende aan het betreffende schijnhuwelijk en dat als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk alle rechten die hieruit voortvloeiden – waaronder dus haar verblijfsrecht – vervallen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS